

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑπτά,
περισεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχωμαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβερὶ — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μιὰ δεκάρα.

Δεκάτῃ Ὀκτωβρίου
καὶ μνήμῃ Εὐλαμπίου.

Ὅγδόντα ποῦντος κι' ἑκατὸν
πρὸς γνῶσιν τῶν συνδρομητῶν.

Μὲ λαγοῦτα καὶ βιολιὰ
χαιρετῶ τὸν βασιλεῖα.

Μᾶς ἤλθε κι' ὁ Γεωργάκης... ἔρι πάλι...
μᾶς ἤλθε κι' ὁ Γεωργάκης... τραλαρά!...
μὲ ὁμορφιαῖς καινούριας, νέα κάλλη,
μᾶς ἤλθε τὴν Τετάρτη... τί χαρά!
Μᾶς ἤλθε κι' ὁ Γεωργάκης... ἔρι πάλι...
καὶ τὸν ὕμνεῖ ὁ τύπος καὶ τὸν ψάλλει.

✱

Κι' ἀμέσως ὁ Τρικούπης ἐξεκίνησε
νὰ πάη νὰ ἰδῇ τὸν βασιλεῖα,
κι' ἔκαμε μιὰ μετάνοια κι' ἐπροσκύνησε
τὸν Γεωργὸ καὶ τὴν ἄλλη φαμελιά.
Καὶ τοῦπε κοπλιμέντα ὅσα ἔμπορεσε
καὶ τοῦδωσε τὸ στέμμα καὶ τὸ 'φόρεσε.

✱

Μᾶς ἤλθε κι' ὁ Γεωργάκης... ἔρι πάλι...
χαρὰ ποῦ τὴν ἐπήραμε κι' ἐμεῖς...
κι' ὁ Κατζηπέτρος δίπλα του προβάλλει
μὲ ὄλας τὰς κυρίας τῆς τιμῆς.
Καὶ ὁ Τρικούπης παύει νὰ χορεύῃ
κι' ὡς ἀντιβασιλεὺς νὰ βασιλεύῃ.

✱

Μᾶς ἤλθε κι' ὁ Γεωργάκης ἀπὸ πέρα
καὶ ἄρχισε νὰ κυβερνᾷ τὰ πλήθη,
κι' αὐτὸ τὸ βεβαιώνει κι' ἡ παντιέρα,
ποῦ τώρα εἰς τ' Ἀνάκτορα ἐστήθη,
γιὰ νὰ ἰδοῦν τὰ μάτια καθενὸς
πῶς ἤλθε βασιλεῖας ἀληθινός.

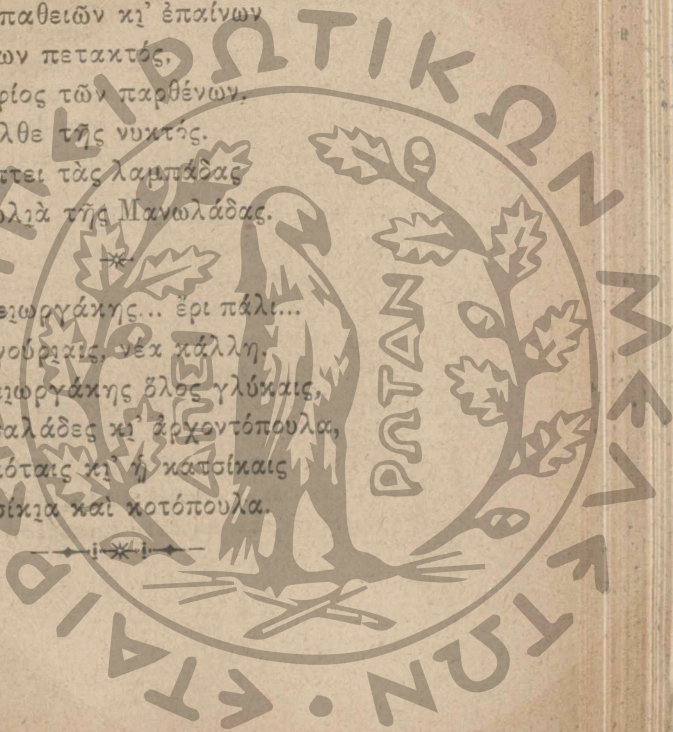
✱

Μετὰ πολλῶν συμπαθειῶν κι' ἐπαίνων
ἰδοὺ ὁ πρῶτος ἄρχων πετακτός,
γλυκὺς ὡς ὁ Νυμφίος τῶν παρθένων,
ποῦ ἐν τῷ μέσῳ ἤλθε τῆς νυκτὸς.
Καὶ ἡ Αὐλὴ ἀνάπτει τὰς λαμπάδας
καὶ κελαῖδουν πουλιὰ τῆς Μανωλάδας.

✱

Μᾶς ἤλθε κι' ὁ Γεωργάκης... ἔρι πάλι...
μὲ ὁμορφιαῖς καινούριας, νέα κάλλη,
Μᾶς ἤλθε κι' ὁ Γεωργάκης ὅλος γλύκας,
καὶ χαίρουν Μεσσαλάδες κι' ἄρχοντόπουλα,
καὶ ὄλαις του ἡ κότα κι' ἡ κατσίκαις
γεννοβολοῦν κατσίκια καὶ κοτόπουλα.

✱

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

—Λοιπόν δὲν ἔγινε σεισμός, ὡς γλυτώσαμε καὶ πάλι,
καὶ τώρα, φίλε Φασουλῆ, σὲ πρῶτό μας τὸ χάλι.
Φ.—Φτηνὰ τὴν ἐγλυτώσαμε κι' ἐπέρασε ἡ μπόρα.
Π.—Μὰ ἔλα ἡ πέζ μου τίποτα γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα.
Φ.—Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν ἔγινε καταστροφή τοῦ κόσμου
κι' ἐσώθης ὡς ἐκ θαύματος καὶ σὺ κι' ἐκ αὐτῶς μου
κι' ἔπαυσαν τὰ μαντεύματα τὰ τόσο φρικαλέα
ἐπὶ γὰ νὰ ὑποδεχθῶ κι' ἐγὼ τὸν βοσιλέα.
Ἐκεῖ παρῆσαν, Περικλῆ, πᾶς αἱ ἀρχαὶ τοῦ κράτους,
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μὲ τοὺς ἐκλαμπροτάτους,
οἱ Πρέσβεις τῶν Δυνάμεων μαζί μὲ τὰς συζύγους,
πρὸς τοῦτοις δὲ κι' ὁ Φεριδὸν μὲ Τούρκους οὐκ ὀλίγους,
ἦν δὲ καὶ Χαρμουδέπουλος μετὰ τῶν ἄλλων φίλων
καὶ πλῆθος ἀπὸ τῆς ὁδοῦ καὶ ἀπὸ τῶν φύλων,
καὶ σύμπασα ἡ Σύνοδος καὶ ὁ Μητροπολίτης,
καθὼς κι' ὁ Πατριάρχης, ἐξαίρετος πολίτης,
πρὸς τὸ παρὲν μὲν Δήμαρχος κι' ἀργότερα κλητῆρας,
οὕτω γὰρ θέλουν οἱ θεοὶ τῆς ἀνθρωπίνης μοίρας.
Ἄλλ' ἐπειδὴ περὶ θεσμῶν ὁ λόγος ἦλθε τώρα,
σοῦ λέγω, φίλε Περικλῆ, πῶς κινδυνεύῃ ἡ χώρα,
πῶς κινδυνεύουν οἱ θεοὶ τῆς προσφιλοῦς πατρίδος
ἐν μέσῳ τούτων τῶν σεισμῶν καὶ τόσῃς καταγίγδους.
Ὁ δὲ Φιλήμων Δήμαρχος ἐκτίθεται καὶ μόνον
διὰ νὰ σώσῃ τοὺς θεσμοὺς ἐκ φοβερῶν κλυδωνῶν,
καὶ ἂν ἐσώθῃ ἐκ σεισμοῦ τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων,
ἀλλ' ὅμως δὲν σωζόμεθα ἐκ τούτων τῶν κινδύνων.
Ναί, κινδυνεύουν οἱ θεοὶ καὶ μὴν τὸ χωρατεύης,
μὴν ἀθεοσεύς ἀμέριμνος καὶ ὄλο ραχατέεις;
ἔστυνα, καὶ μὲν Περικλῆ, μὴ φαίνεσαι χαμάλης,
κι' ἀμέσως κρύψε δίστομον ρομφαίαν ὑπὸ μάλῃς
καθὼς καὶ ὁ Ἀρμόδιος καὶ ὁ Ἀριστογείτων,
καὶ εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἀγριωπὸς καὶ φρίττων
κυνήγησε τὸν Ἰππαρχον, κυνήγα τὸν Ἰππίαν,
καὶ κτύπησε καὶ σκότωσε καὶ φέρε θεραπείαν.
Ναί, ἀδελφέ μου Περικλῆ, σὺν ἀστακὸς ὀπλίσου...
τί σ' ὠφελεῖ ἐκ τοῦ σεισμοῦ νὰ σώσῃς τὸ πεσεῖ σου,
ἐταν σαλεύουν οἱ θεοὶ τοῦ ὅλου βασιλείου,
ὅπου ἀντίκρυσες τὸ φῶς χρυσάκτινος ἡλίου,
κι' ἐρρόφησες τὰ νάματα τῆς κλασικῆς παιδείας;
μ' ὅλην τὴν δόξαν νεαρᾶς Ἑλληνικῆς καρδίας;
Τί ὠφελεῖ ὁ ἀνθρώπος νὰ παῖξῃ πρῶτον ρόλον,
αὐτὸν δὲ τὸν βρωμέκοσμον νὰ τὸν κερδίῃ ὅλον
καὶ εἰς τὰ τετραπέρατα τὴν δόξαν τοῦ ν' ἀπλώσῃ,
ἂν τὴν ψυχὴν τοῦ δι' αὐτὸ ἀντάλλαγμα τὴν δόξῃ;
Αὐτὰ τὸ Εὐαγγέλιον, βρέ Περικλῆ, διδάσκει,
κι' ὅποιος τάκουει, μασκαρᾷ, καθὼς ἐσὺ δὲν χάσκει,
ἀλλὰ εὐθὺς ὀπλίζεται καθόσον εἰμπορέσῃ

καὶ ξίφος κοπτερὸν κρεμᾷ στῇ λιγερῇ τοῦ μέσου,
καὶ τρέχει τὸν Φιλήμονα ἐν τάχει ν' ἀνταμῶσῃ
γιὰ νὰ τοῦ πῇ τὸ κτύπημα ποῦ πρέπει νὰ τὸ δώσῃ.
Π.—Στερρῶ ποδὶ πρὸς τὰ ἐμπρὸς εὐθὺς θὰ προχωρήσω
κι' ἐν μύρτου χλοερῇ κλαδί τὸ ξίφος μου φορήσω
καθὼς καὶ ὁ Ἀρμόδιος καὶ ὁ Ἀριστογείτων,
καὶ μόνος καὶ μετὰ πολλῶν, ἐλάχιστος ἢ κρείττων,
κατὰ Ἰππάρχων καὶ Ἰππιῶν τυράννων θὰ ὀρμήσω
καὶ ἱερὰ τὰ πάτρια, παρὸν ντοννέρ, τιμήσω,
καὶ οὐκ ἐλάττω τὴν κλεινὴν πατρίδα παραδώσω,
καὶ ἂν ἀνόμη πρόκειται γι' αὐτὸ νὰ τὰ κορδύσω.
Φ.—Σιγὰ σιγὰ, βρέ Περικλῆ...

Π.—Νὰ πᾶω ἔμπρὸς ἢ πίσω;
ἔλα εἰπέ μου ὡς γρήγορα ποῦ πρέπει νὰ κτυπήσω.
Φ.—Γι' αὐτὸ ἐμένα μὴ ῥωτᾷς, σοῦ τῶπα κι' ἀπὸ πρῶτα,
τὸν κύριον Φιλήμονα περὶ αὐτοῦ ἐρώτα.
Π.—Ποῦ νὰ κτυπήσω, Φασουλῆ;
Φ.—

Δὲν ξέρω, βρέ, σοῦ εἶπα...
νὰ! δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μὲ τὸ σπαθί σου κτύπα,
κι' ὅπου κτυπήσῃς, Περικλῆ, διὰ γυμνῆς λεπίδος
ἕνα σαλεύοντα θεσμὸν θὰ σώσῃς τῆς πατρίδος.
Μὰ πρόσεχε στῇ φούριᾳ σου ἐμένα μὴν κτυπήσῃς
καὶ στὰ καλὰ καθούμενα τὸ κρέας μου τρυπήσῃς,
γιατὶ αὐτὸ τὸ γεγονός θὰ ἔχῃ συνέπειας...

Π.—Ποῦ εἶναι, βρέ, ὁ Ἰππαρχος, ποῦ εἶναι ὁ Ἰππίας;
ποῦς ἐμπροσθέν μου ἔρχεται τὰ δόντια τοῦ νὰ τρῖξῃ;

Φ.—Νὰ εὗρῃς τὸν Φιλήμονα κι' αὐτὸς θὰ σοῦ τοὺς δείξῃ.
Μὰ ἕνα πρᾶγμα θὰ σοῦ πῶ, καὶ σὺ μελέτησέ το,
πῶς εἰς τὸ μέλλον Δήμαρχον δὲν θάχῃς, Περικλέτα,
ποῦ νὰ παστρεύῃ μοναχὰ τὴν λάσπη καὶ τὴν σκόνῃ
κι' ὁ Δῆμος νάναυ δι' αὐτὸν φροντίς καὶ σκέψις μόνῃ,
ἀλλὰ θὰ ἔχῃς Δήμαρχον, ποῦ θάναυ ἄλλο εἶδος,
καὶ τοὺς σαλεύοντας θεσμοὺς θὰ σώξῃ τῆς πατρίδος.
Τοιοῦτον, φίλε Περικλῆ, μᾶς περιμένει κλέος.

Π.—Μὰ δὲν μοῦ ἐτελείωσες τὰ περὶ βασιλείας.

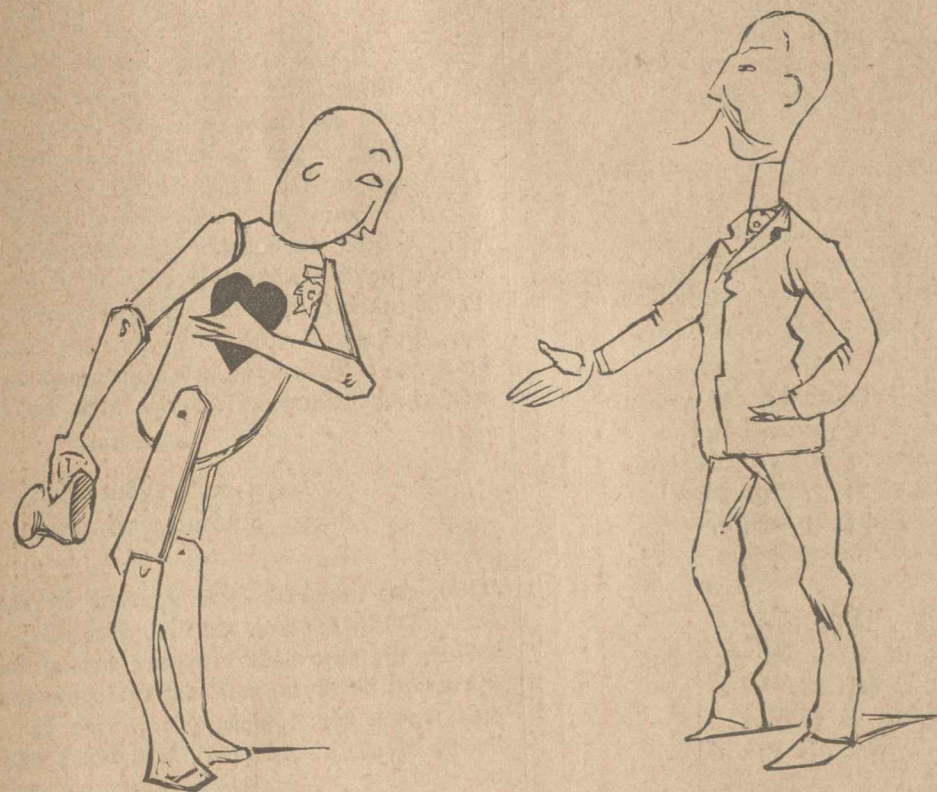
Φ.—Μωρὲ γιὰ τέτοια πράγματα καθόλου μὴ σὲ μέλῃ,
ὑπέρμαχον κι' ἐκδικητὴν τὸ ἔθνος σου σὲ θέλει
κι' εἰς τῆς πατρίδος τὴν φωνὴν καὶ τοῦ Αἰῶνος ὀρμήν
καὶ ρίψε πᾶν τὸ προστυχὸν κι' ὅ,τι ἴσχυρ' ἔχεις.
Γιὰ τοὺς θεσμοὺς καθένας μας ὀφείλει νὰ φροντίσῃ
κι' ἂν ἐφθάσῃ ὁ βοσιλεὺς καλῶς νὰ μᾶς ὀρίσῃ.

Π.—Ὅρσε λοιπὸν μὴ διπλωρῇ...

Φ.—Βρέ σὺ χάσας, χαμάλη.

Π.—Ὅρσε καὶ μία δευτέρη ἀπάνω στὸ κεφάλι.

Φ.—Μωρὲ καλὰ τὸ ἔλεγα πῶς μὴ σιγῇ θὰ φθάσῃ,
ποῦ τῶν θεσμῶν ὁ κίνδυνος σ' ἐμένα θὰ ξεσπάσῃ.

Φ.—Λοιπὸν καλῶς δρίσατε καὶ σώσατε σεις μόνος
τοὺς κινδυνεύοντας θεσμοὺς πρὸς δόξαν τοῦ Αἰῶνος.

Στὸν Ἀγγλο Δίλκε τὸν ντεριτλῆ
καλὸ ταξίδι κι' ὥρα καλὴ.

Ἐνα καλὴ, οἶρ Δίλκε, μαζί μὲ τὴν κυρίαν,
ὅς ἔχεις τόσῃς δόξαν καὶ τόσῃς ἱστορίαν,
ποῦ δὲν τρῖψ ποτέ σου μποῦτι ψητὸ μὲ σκόρδον,
καὶ ἔλαμψες μὴ μέρᾳ εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Δόρων,
ὅς εἶσαι γυναικάκιος κι' Ἑγγλέζος σοβαρός,
καὶ ἔλα τᾶλλα πρῶτος φιλέλλην φλογερός.

Ἐπὶ τὸν Παρθενῶνα, εἶδες τὸ ἕνα κι' ἄλλο,
καὶ ἔτι πρᾶγμα βγάξῃς τὸ κλασικόν μας χῶμα,
καὶ τώρα πλέον, Δίλκε, καθὼς δὲν ἀμφιβάλλω,
καρτερὸς φιλέλλην θὰ ἔγινες ἀκόμα.
Ἐπὶ καὶ ὁ Τρικούρης καὶ τόσοι μᾶς μεγάλοι,
ἔλα γὰρ τέλος πάντων καὶ σ' τοῦ Παντιᾶ τοῦ Ράλλη.

Ἐπὶ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν τιμὴν νὰ φᾶς
τοὺς κεφαλάς μας ἐξόχους καὶ σοφάς,
καὶ μὲ τὸν Σκουλούδη καὶ κάθε μας φαγᾶ,
ἐλαμψας τὸ πνεῦμα τοῦ Παύλου Καλλιγᾶ.
Ἐπὶ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν τιμὴν νὰ φᾶς
καὶ τὸν κύριον Βουλπιώτην λαλοῦντα ἐν σπουδῇ.

Χαλάλι νὰ σοῦ γίνῃ καὶ τοῦτο τὸ τραπέζι,
χαλάλι τὸ φαγί μας, χαλάλι τὸ κρασί...
εἶδ' ἡ Ἀγγλία, εἶδ' οἱ Ἑγγλέζοι,
εἶδ' ὁ Παντιᾶς μας, οἱ Ἕλληνες καὶ σύ!
Φιλεὶς μαλέρ, εἶδ' ὁ Φιλεὶς μαλέρ, οὐρά!...
ὥρα καλὴ, οἶρ Δίλκε, μαζί μὲ τὴν κυρίαν.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ γυρᾷς ν' ἀλλάξῃς τὸν ἀέρα
διότι τὸ Λονδίνον ποῦ δὲν σὲ σηκώνει,
κι' ἐσκέψῃς ὡς φιλέλλην νὰ ἔλθῃς κι' ἐδῶ πέρα
νὰ στραωθῇς μὲ τῶτα Ἑλληνικά καὶ σκόνῃ.
Καὶ τώρα μᾶς ἀφίνεις καὶ τὴν Τεργέστην πᾶς,
ἀλλὰ μὴ μᾶς ξεχάνης καὶ νὰ μᾶς ἀφάνῃς.

Ἦ Κράουφορτ ἐκεῖν' οὐκ ἔκαμε αὐτὰ,
ἐχάτης γὰρ μὴ λαλῶν ἐντὸς μᾶς στιγμῆς,
ἀλλὰ συγχώρησέ με, κλεινὸ πολίτευτά,
νὰ σοῦ εἰπῶ πῶς εἶσαι ὀλίγον ἀτσαμῆς.
Τῶν γυναικῶν τὰ σκέρτα καθόλου δὲν τὰ ξέρεις
καὶ ὀρωσες, καὶ μὲν, ὡς νὰ τὰ καταφέρῃς.

Δὲν εἴξευρες μὲ τρόπο νὰ κρύψῃς τὴν πομπή σου
καὶ ὄλον τὸ Λονδίνον σ' ἐπῆρε μυρωδιά,
καὶ οἱ σεμνοὶ Ἑγγλέζοι σοῦ εἶπαν «ξεκουμπίσου»
καὶ σὲ δακτυλοδείχνουν καὶ τὰ μωρὰ παιδιὰ.
Καὶ ὅπου κι' ἂν πηγαίνῃς τῆς Κράουφορτ τὸ φάσμα
ἀνοίγει ἐμπροστί σου βαθὺ καὶ μαῦρον χάσμα.

Κι' ἡ Λαίδης κι' ἡ Μυλλαίδης, ποῦ τῶχουν γιὰ ἄντροπὴ,
ἂν γιὰ βρακιά κανέναν κι' ἐσώθρακα τοὺς πῆ,
ζωγραφιστὸ δὲν θέλουν ἐμπρὸς των νὰ σὲ ᾄδουν,
καὶ ὅταν σὲ ἀκούσουν τοὺς κότσους των μαδοῦν,
μέσα ἴσους κόρφους φτύνουν, σηκώνονται, τριμάζουν,
καὶ μὲ τὰ δρό των χέρια τὰ μάτια των σκεπάζουν.

Κρίμα εἰς τὸ μαλὸ σου καὶ ὅτῃν πολλή σου γινῶσι...
ἀκοὺς μὲν Λαίδη νάβῃ καὶ νὰ σὲ χαντακώσῃ!
Πῶ εὐκολα, οἶρ Δίλκε, ἔμπορὸς σ' αὐτὴ τῇ σφαίρᾳ
νὰ πιάνεσαι, νὰ σκούζῃς καὶ νὰ τὰ βγάζῃς πέτρα
μ' ἀγρίους Φαινιαῖνας καὶ μὲ Ρωμηοὺς ἀκόμα,
παρὰ μὲ μὲν Μυλλαίδη καὶ κάθε παληοδρόμα.

Αὐτὰ ὅπου σοῦ λέγω ποτὲ μὴν τὰ ξεχάνῃς
καὶ τῆς βρωμοδουλειᾶς σου μὲ τρόπο νὰ τῆς κάνῃς
καὶ μάθε, φίλτατέ μου, πῶς τὸ δεξί σου χέρι
τί κάνει τὸ ζερό σου δὲν πρέπει νὰ τὸ ξέρῃ.
γιατί — ἀλλοίμονό σου! — ἐχάθῃς μὲν γιὰ πάντα,
καὶ μάτι δὲν σοῦ ρίχνει κι' ἡ παληοκουβερνάντα.

Ἀκόμη θέλω κι' ἄλλα, οἶρ Δίλκε, νὰ σοῦ πῶ,
ἀλλὰ καιρὸν δὲν ἔχω καὶ τὰ ποιοῦμαι.
Ἐν τούτοις ὅσα εἶπα νὰ μὴν τὰ λησμονήσῃς,
ἂν μὲ καμμιὰ Ἑγγλέζα ποτὲ τὰ ξεναψήσῃς,
καὶ ἀνοίγῃ τὰ μάτια καὶ κάνῃ τα γαρίδα,
ὅταν τὰ γλυκοφύνης πρὸ πάντων μὲ Ἀγγλίδα.

Ὡρα καλή, οἶρ Δίλκε, μὲ οὐριὸν ἄερα,
κατάκαρδα σὲ κλαίω γι' αὐτὴ τὴν καταντιὰ,
ἀλλ' ἂν μᾶς γίνῃ κι' ἄλλος ἀποκλεισμός μὲν ἡμέρα,
θυμήσου τὸ τραπέζι καὶ τοῦ σιδρ Παντιᾶ,
θυμήσου καὶ τὰρχαῖα καὶ τὴ χρυσὴ λιακάδα,
καὶ πῆς κανένα λόγο καλὸ γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Χαλάλι τὸ φαγί μας, χαλάλι τὸ κρασί...
μὲ τὰ αἰσθήματά σου μᾶς ἔχρτασες καὶ οὐ.
Μὴ τῆς κλεινῆς Ἑλλάδος ξεγᾶσῃς τὰ βουνά,
ὥρα καλή, οἶρ Δίλκε, μαζὶ μὲ τὴν κυρία,
κι' ἂν τύχῃ τὸν Μανσόλα νὰ εὕρῃς πουθενά,
ἐδῶ νὰ μᾶς τὸν στείλῃς μὲ πρῶτην εὐκαιρίαν.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω —
ὅτῃν Νεάπολιν ἀπάνω,
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ,

— πῶς ἴσως σπῆτι μου ἀνέστη,
— κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
— δρόμ' ἴσως λαοὶ, τρεῖς ἴσως ἔσθαι

Καπέλα τοῦ συρμοῦ
εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

Εἰς τοῦ Ἑρμοῦ τὸν δρέμον, εἰς τὴν Καπνικαρέα,
εἰς τὸ Πιλοπωλεῖον τοῦ Γιάννη τοῦ Κασδῆ,
καπέλα θὰ εὕρῃτε πραγματικῶς ὥραϊα,
ποῦ ὁποῖος τὰ φορέσῃ ποζάρει καὶ φουσκώνει.
Περίφημα καπέλα Λεόν, Λαβίλλ, Χριστό,
ποῦ εἶναι καπελάδες ὅτῃν κόσμῳ ξακουστοί,
πρὸς τοῦτοις καὶ καπέλα γιὰ καθεμιὰ κυρία,
ποῦχει μεγάλο πάθος γιὰ τὴν καθδαλαρία.
Ρεπούμπλικες πρὸς τοῦτοις σχημάτων διαφόρων
πρὸς χρῆσιν τῶν σπουδαίων καὶ τῶν λιμοκοντόρων,
διότι κι' ὁ Τρικούπης μοῦ λέγουν μερικὸι
πῶς τὴν ρεπούμπλικά του τὴν ἔπῃρε ἀπ' ἐκεῖ.

Κᾶτι ποῦ ἐνδιαφέρει
τὸ δικό μας τὸ κεμέρι.

Ὅσοι τῶν ποιημάτων μας κρατεῖτε ἀγγέλλας
ἄνευ πολλῶν δεήσεων καὶ ἄνευ δυσκολίας
νὰ μᾶς τὰς ἐπιστρέψετε ταχέως κατ' αὐτὰς
ἔχετε καὶ δὲν ἔχετε πολλοὺς συνδρομητάς,
διότι ἔστω, κύριοι, πρὸς γινῶσιν καθενὸς
ὅτι θὰ ἔγουν οἱ τόμοι μας ὅτ' ἐλὸς τοῦ μηνός.

Μετάφρασις πιστὴ
κι' εἰς ὅλα τῆς σωστή.

Ἄν θέλῃς δράμα κλασικόν, ἀγόρασε κι' ἴδῃ
Ρακίνα Ἰφιγένειαν, μετάφρασιν Ζαδδῆ.
Μὲ τόσην καλλιπέειαν ἐσχάτως ἐξεδόθη
καὶ τὸν Ζαδδῆ θὰ συγχαρῇ, καθέναν ὅπου νοιόθῃ.

Εἰς ταύτας τὰς κρίσεις καὶ σοβαρὰς ἡμέρας
τὸν κόσμον ὁ Πλατούτσας θὰ βάλῃ σὲ μπελᾶ,
διότι θὰ συγγράφῃ περὶ τῆς ἀνω σφαίρας
καὶ εἰς τὸ φῶς θὰ φέρῃ μυστήρια πολλά.

Μαιευτικὴ
σημαντικὴ.

Θὰ πουληθῇ βεβαίως σὰν γάμοιο ψῆμι
τοῦ ἱατροῦ Τρεάντη Μαιευτικὴ καινούρια,
ποῦ εἶναι ἀναγκαῖα γιὰ καθεμιὰ μαμμή
καθὼς καὶ δι' ἐκείνους ποῦ ἔχουν γεννητούρια.

μὲ Χημεῖον, μὲ μὲν μάνδρα,
καὶ μὲν χήρα διχῶς ἀνδρά,

μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
ποῦταν ἄλλοτε μαμμή.